

РЕШЕНИЕ

№ 6021

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 09.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7180** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на Д. Г. Б., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Н. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 23-4332-002851/20.06.2023г., издадена от М. Ц. М., полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 2а, б."а" от ЗДвП, е наложена /принудителна административна мярка/ ПАМ -прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, за срок от 6 месеца и е отнета регистрационната табела, както и СРМПС №[ЕИК].

В жалбата се излагат доводи за неправилност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения, както и в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл. 6 от АПК. Твърди се, че актът е немотивиран, тъй като не съдържа фактически и правни основания за издаването му съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Сочи се, че липсват мотиви, от които по несъмнен начин да се установява, че жалбоподателят е предоставил собствения си лек автомобил на лицето – водач на същия, поради което незаконосъобразно било прието, че е допуснал автомобила да бъде управляван от неспособен водач. Твърди се, че заповедта не сочи също, въз основа на коя от визираните хипотези на чл. 171, т. 2а,

б“а“ ЗДВП е наложена ПАМ. Твърди се също, че липсват мотиви и относно определения срок от шест месеца на налагане на ПАМ, като според жалбоподателя същият е и неправилно определен, тъй като СРМПС и регистрационните табели са отнети на 10.06.2023г., при съставянето на АУАН, а не както било посочено в заповедта от 20.06.2023г., от което следвало, че срокът бил шест месеца и десет дни, какъвто срок не е определян. Жалбоподателят счита, че е нарушен и принципа на съразмерност. В заключение е отправено искане за отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната заповед, по съображения изложени в жалбата. Претендира разноси, съгласно приложен списък.

Ответникът М. Ц. М., полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 10.06.2023г. около 12: 35 ч., в [населено място], по ул. Патриарх Г. с посока на движение от ул. Околовръстен път към [улица]автомобил Форд Фиеста, червен на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, е управлявано от Б. В. З. с ЕГН [ЕГН], като водачът не притежава СУМПС валидно за територията на Република България. Установено е, че водачът е български гражданин и управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС, издадено от Обединено Кралство Великобритания с номер ZLATA705305BV9RX/ без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р България. В издадената заповед се сочи, че на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДв.П на водача е съставен АУАН № 893994/10.06.2023г. П

При тези данни проверяващият орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДв.П за прилагане на ПАМ: прекратяване на регистрацията на ППС.

На водача съставен е АУАН № 893994/10.06.2023г., затова, че от 01.01.2023г. до часа и датата на проверката, управлява МПС с чуждестранно свидетелство, като не е спазил тримесечния срок за подмяна след пребиваване на територията на Р България. В издадения АУАН е посочено, че водача е сам и е уведомен за започване на ПАМ.

Със ЗППАМ № 23-4332-002851/20.06.2023 г. на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението - Д. Б. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като при съставянето на АУАН като доказателства са отнети 2 броя рег. табели [рег.номер на МПС] , както и СРМПС №[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002851/20.06.2023 г. по чл. 171, т.

2А, б. А от ЗДвП, издадена от М. Ц. М., полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, надлежно оправомощен със заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която, на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена ПАМ на жалбоподателя, изразяваща се прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца заради това, че МПС – лек автомобил Форд Фиеста, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, е управлявано от лицето Б. В. З., което управлява горепосоченото МПС на територията на Р България с чуждестранно национално свидетелство/Великобритания. Контролните органи установяват, че въпросното чуждестранно национално свидетелство не е издадено от държава-членка на ЕС или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство и управлява с него повече от три месеца от датата на влизане в страната (01.01.2023г.).

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 317з-3162/15.04.2022 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП/.

Следователно, обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП № 23-4332-002851/20.06.2023 г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление на МПС на територията на Р България.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в

които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002851/20.06.2023г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на Д. Г. Б. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 10.06.2023г. около 12: 35 ч., в [населено място], по ул. Патриарх Г. с посока на движение от ул. Околовръстен път към [улица]автомобил Форд Фиеста, червен на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя Д. Б. е спрял за проверка. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Б. З. български гражданин, който е представил чуждестранно национално свидетелство издадено от Обединено Кралство Великобритания с номер ZLATA705305BV9RX/ без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р България. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, валидно за територията на Р България.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „Форд Фиеста“, с табели с рег. [рег.номер на МПС] -превозното средство, управлявано от лице, което не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на жалбоподателя Д. Г. Б.. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че Б. нито е предоставила МПС за ползване, нито е разрешила управлението на автомобила от водача З..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В

случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил- жалбоподателят Б., по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикала противоправния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от водач, без валидно за територията на страната СУМПС. Жалбоподателят нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допускал или би могъл да допусне, че З. е с невалидно за страната свидетелство за управление на МПС водач. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, с несъответстващо на изискванията на чл. 162, ал. 2 от ЗДв.П, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на водача на автомобила, който без знанието и без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподателя Б., сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от водач, непритежавак валидно за страната СУМПС, поради което с наложената на дружеството жалбоподател с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производството за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от водача З.. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП по отношение на Д. Б..

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК,

в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на разноски за внесена държавна такса в размер на 10 лв. и адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 850 лв., който размер предвид направеното от ответника възражение за прекомерност следва да бъде посочено, че е в рамките на установения минимум по чл. 8, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 17-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. Б., чрез адв. Н. Г. ЗППАМ № 23-4332-002851/20.06.2023г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б."а" от ЗДвП, е наложена ПАМ - прекратяване регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР отдел "Пътна полиция" да заплати на Д. Г. Б., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 860 лв. представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: